Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	24Co/132/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2323201694
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ľubica Spálová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2024:2323201694.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C., D. XXXX/X, zastúpenej advokátom: Mgr. Peter Magdálik, so sídlom Galanta, Vajasnkého 1520, proti žalovanému: E. F. – Stavebné a nábytkové stolárstvo, s miestom podnikania Piešťany, Vrbovská cesta 7607, IČO: 35 242 205, zastúpenému advokátom: JUDr. Dalibor Kuciaň, so sídlom Piešťany, Nitrianska 5, o náhradu škody v sume 3.372,80 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 10C/43/2023-500 zo dňa 5.10.2023, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu o zaplatenie 2.692,87 Eur s príslušenstvom z a m i e t a a vo zvyšku napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacích konaní voči žalobkyni v rozsahu 34,60 %.

III. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) prvoinštančný súd zvyšnej časti žaloby vyhovel, keď vo výroku rozhodol nasledovne:
I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 3.372,80 Eur s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 3.372,50 Eur od 10.10.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,6%.

2. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 40 ods. 2, § 48 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 a 3, § 517 ods. 2, § 631 a § 633 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v účinnom znení – ďalej aj len OZ), § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

3. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané a medzi sporovými stranami za nesporné, že uzavreli zmluvu o dielo, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného vyhotoviť pre žalobkyňu bezbariérovú kúpeľňu spolu so sociálnym zariadením - WC. V danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko dodávateľ - žalovaný je osoba, ktorá koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, o čom svedčí výpis z jeho živnostenského registra, a žalobkyňa v danej veci je spotrebiteľom.

4. Zmluva o dielo patrí do skupiny konsenzuálnych kontraktov, zakladá synalagmatický záväzok (vykonať určité dielo - zaplatiť zaň), pre ktorý nie je predpísaná písomná forma. Ak len jeden z účastníkov zmluvy je podnikateľom, nastupuje úprava podľa Občianskeho zákonníka možnosť obligatórne písomnou formou dohodnúť platnosť ustanovení Obchodného zákonníka je prípustná. Dielo musí svojou povahou, rozsahom, kvalitou a ďalšími vlastnosťami zodpovedať dohode účastníkov. Ak sú na vykonanie diela ustanovené technické požiadavky, normy, zhotoviteľ musí dbať na to, aby vykonanie diela spĺňalo tieto požiadavky. Ak kvalita diela nebola záväzne ustanovená, ani výslovne dohodnutá, zhotoviteľ je povinný dodať dielo v obvyklej kvalite a druhovo určené dielo musí zodpovedať strednej kvalite (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica z 19.11.2009 sp. zn. 12Co/271/2009). Jednou zo základných povinností zhotoviteľa je predovšetkým zhotoviť vec riadne a podľa zmluvy. Zhotovená vec musí zodpovedať tomu, ako sa účastníci dohodli, teda musí mať takú kvalitu a kvantitu, akú si občan vymienil pri objednaní zákazky. Zhotoviteľ musí dodržať aj právne predpisy a technické normy. Ak zhotovená vec nemá tieto vlastnosti, zhotoviteľovi vzniká zodpovednosť za vady veci, ktorej právne následky závisia predovšetkým od toho, či ide o vady odstrániteľné alebo neodstrániteľné (uznesenie Krajského súdu Nitra z 28.10.2008 sp. zn. 6Co/151/2008). Zodpovednosť za vady diela treba odlišovať od zodpovednosti za škodu. Oba tieto záväzkové právne inštitúty majú iný účel a sú založené na rozdielnych zásadách a predpokladoch vzniku zodpovednosti. Zodpovednosť za vady postihuje nedostatky vlastného plnenia zhotoviteľa a sleduje účel, aby objednávateľ dostal zo záväzkového právneho vzťahu plnenie bez akýchkoľvek vád. Zodpovednosť za škodu zase sleduje účel, aby bola nahradená majetková ujma, ktorá vznikla v dôsledku porušenia povinnosti alebo inej právom uznanej skutočnosti. V závislosti s poskytnutím vadného plnenia, ktoré bolo príčinou vzniku škody, prichádza do úvahy vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, prípadne za určitých okolností podľa osobitnej úpravy. Právo na náhradu škody nie je právom vyplývajúcim zo zodpovednosti za vady diela (rozsudok Krajského súdu Trnava z 11.06.2013 sp. zn. 10C/102/2012). Predpokladom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka je protiprávny úkon, t.j. konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutím škody a zavinenie, ktoré sa predpokladá. Pojem škoda je definovaná tak, že ide o ujmu, ktorá vznikla v majetkovej sfére poškodeného.

5. Podľa prvoinštančného súdu zo zmluvy jednoznačne vyplýva a je nespochybniteľné, že predmetom zmluvy bola rekonštrukcia kúpeľne na bezbariérovú. O tom svedčí listina na č.l. 17 s podpisom a pečiatkou žalovaného. Žalovaný odstúpil od zmluvy dňa 09.12.2012 s účinnosťou od 07.12.2012 čo odôvodňoval tým, že by musel porušiť technickú normu, keby vyhotovil dielo bezbariérovo, musel by vŕtať do betónu, čím by porušil statiku. Túto obranu žalovaného jednoznačne vyvrátil znalecký posudok znalca Ing. Ratulovského. Znalec určil, že bezbariérovosť sociálneho zariadenia by sa dosiahla tak, že stačilo zdemontovať vaňu, vybrať časť podlahy, osadiť miesto nej sprchový kút a dopojiť cca 30 cm kanalizácie. Efekt bezbariérovosti by sa plne dostavil za oveľa menších finančných nákladov. Znalec tiež uviedol, že 10 dní na prestavbu sociálneho zariadenia by bola maximálna doba na zhotovenie diela, a že doba 30 pracovných dní nemala opodstatnenie, nehovoriac o tom, že žalovaný začal s prácami, keď už malo byť dielo hotové. Zhotoviteľ diela, ktorý po žalovanom dielo opravoval na bezbariérové a dokončoval dielo, neporušil žiadnu technickú normu, o čom svedčí tiež znalecký posudok, ako aj vyjadrenie znalca.

6. Žalobkyňa vo svojom byte mala funkčné sociálne zariadenie, ktoré však bolo bariérové a vzhľadom na svoje ťažké zdravotné postihnutie potrebovala bezbariérové sociálne zariadenie. V tomto zmysle bola uzavretá zmluva so žalovaným o vybudovaní bezbariérového sociálneho zariadenia. Táto skutočnosť nebola medzi sporovými stranami sporná. Žalovaný, ako zhotoviteľ diela, v rozpore so zmluvou vyhotovil bariérové sociálne zariadenie, čo absolútne znemožňovalo žalobkyni užívať sociálne zariadenie. Tým, že žalovaný vybudoval bariérové sociálne zariadenie miesto bezbariérového, vykonal úplne iné dielo, ako požadovala žalobkyňa, čím vznikla žalobkyni škoda.

7. Obrana žalovaného tiež spočívala v tom, že žalobkyňa, ktorá keď videla schodík v sociálnom zariadení, lebo to nebolo možné inak technicky vyriešiť, nemala najprv námietky, a až keď sa práce končili začala mať námietky. Prvoinštančný súd hodnotil v tomto zmysle obranu žalovaného za účelovú, aby sa zbavil svojej zodpovednosti a tiež za nepravdivú. Žalobkyňa vzhľadom na svoj zdravotný stav predsa nemohla súhlasiť s tým, aby mala takúto prekážku pri vykonávaní hygieny. Okrem toho, žalovaný sa mal držať zmluvy, v ktorej bola jasne stanovená bezbariérovosť.

8. Čo sa týka odstúpenia od zmluvy (žalovaný to nazval odstúpením od objednávky), tak žalovaný na to nemal právo, nakoľko od zmluvy možno odstúpiť v zmysle §-u 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je to účastníkmi dohodnuté - čo nebolo, alebo ak je to v Občianskom zákonníku, alebo inom zákone ustanovené, čo taktiež nebolo. Odstúpenie od zmluvy žalovaným bolo v rozpore so zákonom.

9. Prvoinštančný súd pokračoval, že žalovaný sa bránil tiež tým, že on záverečnú faktúru s rozpisom prác vyhotovil a žalobkyňa ju mala k dispozícii. Jedná sa o faktúru zo dňa 07.12.2012. Záverečná faktúra s rozsahom prác však môže byť vystavená až po ukončení diela. Žalovaný predsa dielo neukončil, vyhotovil len časť diela, aj to v rozpore so zmluvou. Z rozpisu prác uvedených vo faktúre nie je možné určiť, aké práce žalovaný vykonal. V tomto zmysle sa na pojednávaní dňa 28.09.2017 vyjadril aj znalec, ktorý uviedol, že z ôsmych bodov, ktoré uviedol žalovaný, nie je možné určiť rozsah prác, ktoré vykonal. Taktiež svedkyňa D. G. uviedla, že z faktúry zo dňa 07.12.2012, vyhotovenej žalovaným, nie je možné určiť rozsah prác, ktoré vykonal. Na základe vyššie uvedeného je možné bezpochyby konštatovať, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť nielen tým, že dielo nevykonal, ale ani nedodal rozpis prác s konečnou faktúrou.

10. Následkom konania žalovaného, nakoľko dielo nebolo vyhotovené v zákonom stanovenej lehote, žalobkyňa na základe rozhodnutia ÚPSVaR Galanta musela vrátiť sumu 2.692,87 Eur, pričom rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím orgánom. Z toho vyplýva, že žalobkyni bola spôsobená škoda protiprávnym konaním žalovaného.

11. Prvoinštančný súd pokračoval, že z dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný spôsobil žalobkyni škodu, a to tým, že nevykonal dielo podľa zmluvy, od zmluvy protiprávne odstúpil a spôsobil, že žalobkyňa nemohla preukázať ukončenie diela, čoho následkom bola jej uložená povinnosť vrátiť sumu 2.692,87 Eur. Žalobkyňa bola nútená si dielo nechať dokončiť iným dodávateľom. Nový dodávateľ v zmysle znaleckého posudku vykonal práce v hodnote 679,93 Eur. Škodu, ktorú spôsobil žalovaný žalobkyni predstavuje sumu 2.692,87 Eur a sumu 679,93 Eur, čo spolu činí 3.372,80 Eur.

12. Záverečné vyúčtovanie prác sa udeje po dokončení diela. Žalovaný však dielo neukončil a svojvoľne vykonal iné dielo. Žalovaný vyhotovil záverečnú faktúru, kde fakturoval žalobkyni 4.099,31 Eur. Táto suma obsahovala aj položky za práce a materiál, ktoré si žalobkyňa neobjednala. Súd opätovne poukazuje na to, že žalovaný vyhotovil pre žalobkyňu bariérové sociálne zariadenie a záverečné vyúčtovanie odzrkadľuje náklady na výstavbu tohto zariadenia.

13. Faktúra môže vyvolať splatnosť fakturovanej ceny diela len vtedy, ak obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je v nej uvedená cena v správnej výške. Faktúra, v ktorej chýba niektorá zo zákonných náležitostí, alebo v ktorej je uvedená nesprávna cena diela, nie je spôsobilá vyvolať splatnosť fakturovanej ceny diela (stanovisko NS ČSSR z 20.10.1988 sp. zn. Cpj/39/88).

14. Po citácii ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na náhradu škody listom zo dňa 07.10.2013, ktorá bola uložená na pošte v Piešťanoch 09.10.2013, kde mal žalovaný reálnu možnosť oboznámiť sa s touto výzvou a nahradiť škodu. Od ďalšieho dňa, t.j. 10.10.2013, sa žalovaný dostal do omeškania.

15. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a skonštatoval, že v konaní mala žalobkyňa úspech pomerný, keď žiadala na žalovanom zaplatenie sumy 4.001,54 Eur, pričom však úspešná bola v časti o zaplatenie 3.372,80 Eur, z čoho vyplýva, že žalobkyňa mala úspech 84,3%, žalovaný mal úspech 15,7%. Čistý úspech žalobkyni je vo výške 68,6%.

16. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom advokáta z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania (prvoinštančných, odvolacích i dovolacích) v plnom rozsahu.

17. Odvolateľ tvrdil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1

písm. b) CSP), keď súd rozhodol v rozpore s vysloveným právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu, jeho odôvodnenie je naďalej nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie existencie protiprávneho úkonu. Odvolateľ tiež tvrdil, že prvoinštančný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), keď súd vyhodnotil vykonané dôkazy výlučne v neprospech žalovaného. Odvolateľ napokon tvrdil, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), keďže súd sa dopustil chybnej aplikácie práva na chybne zistený skutkový stav, nesprávne interpretoval správny právny predpis na rovnako chybne zistený skutkový stav a nesprávne interpretoval nesprávne právne predpisy spočívajúce v nesprávnom zistení kumulatívneho naplnenia predpokladov vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ, ktoré žalobkyňa ani nepreukázala.

18. V úvode odvolateľ uviedol, že v plnom rozsahu odkazuje na všetky svoje písomné podania tvoriace obsah spisu s tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval vyslovený právny názor súdov vyššej inštancie a rozsudok je totožný (odhliadnuc od doplnenia pre náhradu škody nesúvisiacich bodov 36-39) s prvým rozsudkom, bez zmeny skutkových a právnych okolností.

19. Následne odvolateľ poukázal na závery súdu v napadnutom rozsudku (poukázané vyššie) a skonštatoval, že tomuto rozsudku predchádzal prvý rozsudok (č.l. 302) a poukázal na závery súdu prvej inštancie v tomto rozsudku. Pokračoval, že Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21.1.2020 sp. zn. 11Co/259/2018 dané rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdil a v závislom výroku III. zmenil tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 68,6%. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný z poukázaných dôvodov dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné a uznesením zo dňa 23.2.2022 sp. zn. 4Cdo/175/2020 rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolateľ poukázal na to, že dovolací súd v bode 18 svojho uznesenia okrem iného uviedol, že dovolateľ už vo vyjadrení sa k žalobe následne v ďalších vyjadreniach, ako aj v podanom odvolaní opakovane namietal nepreukázanie zákonných podmienok zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ, predovšetkým spochybnil preukázanie porušenia protiprávnej povinnosti. V bode 19 uznesenia NS SR uviedol, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu i napriek tzv. skrátenej forme odôvodnenia vysporiadať sa s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení súd prvej inštancie, ako aj s tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Následne odvolací súd uznesením zo dňa 31.3.2023 č.k. 11Co/29/2022-477 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie pričom dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie existencie protiprávneho úkonu, teda v čom, z akej právnej normy, či právnej skutočnosti malo vyplývať porušenie právnej povinnosti ako jedného zo zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu. Súd prvej inštancie po rozhodnutí dovolacieho a odvolacieho súdu nariadil pojednávanie na deň 5.9.2023, na ktorom nedošlo k žiadnej skutkovej ani právnej zmene. Súd prvej inštancie absolútne poprel zákonnú viazanosť právnym názorom vysloveným nielen odvolacím, ale aj dovolacím súdom, pretože právne závery napadnutého rozsudku sú totožné s prvým rozsudkom súdu prvej inštancie a tieto boli i dôvodom, pre ktoré bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Trnave a následne odvolacím súdom v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie. NS SR v uvedenom uznesení v bode 20 pritom uviedol, že dovolateľ opodstatnene namietal nesprávne hodnotenie existencie porušenia právnej povinnosti, ak súdy nižších inštancií ani neuviedli z čoho mala jeho povinnosť predložiť rozpis prác s konečnou faktúrou vyplýva, ako to uviedol súd prvej inštancie v bode 37 odôvodnenia, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil. Súd prvej inštancie sa opätovne nezaoberal skúmaním otázky, či žalovaný porušil nejakú svoju povinnosť.

20. Z vykonaného dokazovania mal mať súd za preukázané, že žalovaný porušil svoju povinnosť uvedenú v § 633 ods. 1 OZ, teda vykonať dielo podľa zmluvy riadne a včas. Z vykonaného dokazovania však nebolo sporné, že žalovaný dielo vykonal. Potom, čo žalovaný upustil od ďalšieho vykonávania diela, boli nedokončené drobné detaily bez dopadu na užívateľnosť. Jediný problém, ktorý bolo z pohľadu žalobkyne treba riešiť, bol výškový rozdiel medzi podlahou sprchového kúta a podlahou kúpeľne. Uvedenú vadu však i žalobkyňa považovala za vadu diela, čo potvrdzuje jej podanie označené ako reklamácia vykonaných stavebných úprav zo dňa 24.1.2013, v ktorom si voči žalovanému uplatnila nároky zo zodpovednosti za vady diela. I zaužívaná súdna prax potvrdzuje, že cestou zodpovednosti za škodu nie je možné dosiahnuť odčinenie majetkovej ujmy spočívajúcej v samotnej vadnosti plnenia.

Náprava tejto majetkovej ujmy môže byť priznaná vždy len v rámci zodpovednosti za vady (R 12/1989) nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody (NS ČR sp. zn. 25Cdo 1618/2001 z 24.4.2003).

21. Okrem toho súdy mali za preukázané, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť aj tým, že nedodal rozpis prác s konečnou faktúrou, pričom dosiaľ nie je zrejmé z akej skutočnosti, prípadne právnej normy mu má takáto povinnosť vyplývať. Žalovaný sa v rámci objednávky zaviazal vypracovať výkaz prác ako aj dodaného tovaru a túto zmluvnú povinnosť si plnil priebežne po dodaní jednotlivých prác, kde táto špecifikácia bola obsiahnutá v jednotlivých preddavkových faktúrach (č. 53/2012, 82/2012 a 86/2012). Celkove tak žalovaný odovzdal žalobkyni vo forme preddavkových faktúr výkaz prác v hodnote 4.099,37 Eur. Takto vykonané a dodané práce a materiál žalovaný nakoniec vyúčtoval faktúrou č. 40/2012 v sume 4.099,31 Eur, z ktorej sumy boli odpočítané uhradené preddavky a žalobkyňa bola vyzvaná k úhrade nedoplatku v sume 845,44 Eur, ktoré do dnešného dňa neuhradila, pričom sa sama bezdôvodne obohatila o vykonané práce a materiál. Teda žalovaný si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z objednávky a vykázal práce spôsobom dohodnutým v objednávke. Tu prvoinštančný súd opätovne ani neuviedol z čoho mala vyplývať povinnosť žalovaného predložiť rozpis prác s konečnou faktúrou tak, ako to uviedol v bode 45 odôvodnenia.

22. Odvolateľ pokračoval, že prvoinštančný súd sa opätovne nezaoberal skúmaním otázky, či žalobkyni vznikla škoda, nezisťoval ani výšku skutočnej škody, hoci žalovaný to opakovane namietal. Žalobkyňa na základe zmluvy uzavretej so žalovaným nadobudla majetok v celkovej hodnote 4.099,31 Eur vo forme dodaných prác a materiálu. Následne bola uvedená hodnota majetku znížená plnením voči H. I., Do akej miery však toto plnenie zhodnotilo jej majetok a do akej miery znížilo jej majetok v konaní skúmané nebolo. V tomto ohľade odvolací súd čiastočné námietky žalovaného uznal a zníženie majetku takýmto plnením nebolo vyššie ako suma 679,93 Eur. Plnenie poskytnuté H. I. nebola škoda, ktorá by vznikla žalobkyni, ale len nárok, ktorý si mohla uplatniť titulom zodpovednosti za vady diela. Posudzovanie otázky výšky škody súd prvej inštancie nezohľadnil hodnotu, ktorú na základe plnenia zo zmluvy o dielo žalovaný žalobkyni dodal a ktorej hodnotu žalobkyňa žalovanému neuhradila, nemohol tak zistiť celkovú skutočnú škodu, teda zníženie jej majetku.

23. Odvolateľ pokračoval, že súd prvej inštancie sa opätovne nezaoberal skúmaním otázky existencie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného a vznikom škody na strane žalobkyne a to najmä v položke, ktorú žalobkyňa deklaruje ako škodu, teda v sume, ktorú musela následne vrátiť ÚPSVaR vo výške 2.692,87 Eur. Z rozhodnutia ÚPSVaR č. ÚPS/ÚS1/SSVODPPK/VEZ/2013/1995/2-AIV zo dňa 4.9.2013 podľa odvolateľa vyplýva, že uvedená úprava bytu bola realizovaná v lehote šesť mesiacov od poskytnutia príspevku, že bolo povinnosťou žalobkyne predložiť vyúčtovanie poskytnutého peňažného príspevku do 18.2.2013 a žalobkyňa v tejto lehote nepredložila titulom vyúčtovania žiadny doklad a to ani faktúru vystavenú H. I., ktorú nespochybňovala a mala k dispozícii. Rovnako v tejto lehote nepredložila ÚPSVaR ani faktúry vystavené žalovaným, hoci ich mala k dispozícii. Na základe nesplnenia zákonnej povinnosti žalobkyne voči ÚPSVaR Galanta, teda že v lehote 30 dní od skončenia úpravy, ktorá skončila najneskôr 17.1.2013, nepredložila žiadne faktúry, bolo jej rozhodnutím ÚPSVaR zo dňa 1.8.2013 uložené vrátiť peňažný príspevok na úpravu bytu v sume 2.692,87 Eur. Z uvedeného rozhodnutia tak vyplýva, že neexistuje príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti na strane žalovaného a vznikom takto uplatnenej škody na strane žalobkyne, nakoľko aj keby žalovaný vyhotovil dielo riadne a včas, bez vád a predložil by žalobkyni vyúčtovanie s podrobným rozpisom, bola by žalobkyni uložená rovnaká povinnosť vrátiť príspevok, ak by takúto záverečnú faktúru nepredložila v zákonom stanovenej lehote úradu. Z rozhodnutia totiž nevypláva, že jej bola uložená povinnosť vrátiť príspevok z dôvodu, že by úprava kúpeľne nebola realizovaná, ani z dôvodu, že by bola realizovaná po zákonom určenom termíne a ani z dôvodu, že by uložené vyúčtovanie bolo nedostatočné, ale len z dôvodu, že žalobkyňa takéto vyúčtovanie nepreložila včas, hoci v lehote do 18.2.2013 disponovala faktúrami. Z uvedeného vyplýva, že neexistuje ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti na strane žalovaného a vznikom škody na strane žalobkyne. Žalobkyňa bez ohľadu na ne/správnosť, ne/úplnosť dokladov, čo je irelevantné, tieto nepredložila a spoliehala sa na ústne a nezáväzné pokyny, prísľuby, či odporúčania zamestnankýň ÚPSVaR. Príčinná súvislosť znamená, že medzi protiprávnym úkonom na strane jednej a škodou na strane druhej existuje vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný (NS SR sp. zn. 2Cdo 292/2006). Podľa odvolateľa je teda jednoznačne zrejmé, že skutočnosť údajného porušenia povinnosti žalovaným nespôsobila a neznamenala a nebola sama

osebe príčinou vzniku údajnej škody u žalobkyne. V tomto prípade jednoznačne absentuje priama príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti, ku ktorej zo strany žalovaného ani nedošlo a vznikom údajnej škody u žalobkyne. Podľa odvolateľa žalobkyňa teda nepreukázala základné predpoklady pre zodpovednosť za vznik škody i v prípade porušenia povinnosti na strane žalovaného (čo odmieta). Toto prípadné porušenie nie je v priamej príčinnej súvislosti so vznikom údajnej škody, pretože žalobkyňa primárne porušila svoju zákonnú povinnosť vo vzťahu k ÚPSVaR.

24. Súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k zjavne nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom prvoinštančný súd hrubo nerešpektoval vyslovený právny názor odvolacieho a dovolacieho súdu, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie zjavne arbitrárne, účelové, ústavne neudržateľné, zakladajúce disciplinárne previnenie. V závere odvolania žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodol vo veci podľa § 388 CSP tak, že rozsudok zmení a prizná žalovanému nárok na náhradu trov pôvodného konania, prvoinštančného konania, odvolacieho konania, dovolacieho konania v rozsahu 100%, pretože nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

25. Žalobkyňa odvolanie nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného predložila prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že sa stotožňuje s rozsudkom prvoinštančného súdu, pridržiava sa všetkých svojich písomných a ústnych vyjadrení v konaní, zotrváva na všetkých svojich skutkových a právnych argumentoch, s tým, že rozsudok bol vydaný na základe riadne zisteného skutkového stavu, vec bola správne právne posúdená a rozhodnutie aj náležite v súlade so zákonom odôvodnené, pričom súd sa vysporiadal so všetkými námietkami odvolacieho a dovolacieho súdu a navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok potvrdil z dôvodu vecnej správnosti všetkých jeho výrokov a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

26. Žalobkyňa nesúhlasí s argumentáciou žalovaného v odvolaní jednak ohľadom toho, že neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ, ani toho, že súd sa v novom rozhodnutí nevysporiadal s námietkami odvolacieho a dovolacieho súdu. Žalovaný žalobkyni do dnešného dňa nevystavil konečnú (vyúčtovaciu) faktúru spolu s rozpisom vykonaných prác a použitých materiálov, ktorá je nevyhnutnou podmienkou pre to, aby mohlo byť príslušnému úradu práce poskytnuté riadne vyúčtovanie zo strany žiadateľa o kompenzáciu. Žalovaným poukazovaná faktúra č. 40/2012 je nedostatočná, neobsahuje podrobný rozpis prác a použitých materiálov a ako nedostatočnú ju vyhodnotil jednak znalec, ako aj svedkyňa G.. Všetky doklady od žalovaného žalobkyňa priniesla na príslušný úrad práce, kde jej bolo oznámené, že tieto doklady sú na účely riadneho vyúčtovania kompenzačného príspevku nedostatočné a tak žalobkyňa opakovane vyzvala žalovaného, aby jej predložil riadnu vyúčtovaciu faktúru, čo si nesplnil dodnes. Na predloženie riadneho výkazu prác a dodaných materiálov sa žalovaný zaviazal už v objednávke zo dňa 12.7.2012, ktorú sám vypracoval. Na pojednávaní dňa 21.1.2020 na Krajskom súde v Trnave žalovaný uviedol, že existuje dodací list k vykonaným prácam, avšak nevie, či ho má ešte k dispozícii a žalobkyni ho nikdy nedoručil.

27. Odstúpenie od zmluvy, na ktoré sa žalovaný odvoláva je absolútne neplatným právnym úkonom, samotné odstúpenie ku dňu 7.12.2012 žalobkyni nikdy doručené nebolo a predmetnú listinu „Odstúpenie od objednávky z 12.7.2012“ za odstúpenie od zmluvy považovať nemožno. Odstúpenie je absolútne neplatným právnym úkonom, keď v rozpore s § 37 ods. 1 OZ z neho nevplýva fakt, že ním žalovaný od zmluvy odstupoval, nepredstavuje zrozumiteľne, určito, slobodne a vážne vyjadrenú vôľu žalovaného, že ním odstupuje od zmluvy, ako i v rozpore s § 39 OZ, keďže pre odstúpenie neboli splnené žiadne zákonné, ani zmluvne dojednané dôvody a zároveň k odstúpeniu od zmluvy dochádza jednostranne jeho doručením a nie k ľubovoľnému dátumu určenému v minulosti.

28. Žalobkyňa pokračovala, že žalovaný zároveň práce pri prestavbe kúpeľne nevykonal v dohodnutom termíne, ani riadne. Žalovaný sa objednávkou zo dňa 12.7.2017 zaviazal ukončiť práce v lehote 30 pracovných dní, pričom práce začal vykonávať až v novembri 2012 (4 mesiace po objednávke). Podľa znalca je adekvátnou lehotou na vykonanie dohodnutých prác maximálne 10 dní. Žalovaný svojvoľne a nedôvodne prestal vykonávať práce na prestavbe kúpeľne a túto prerábku nikdy riadne neukončil a nevykonal, pričom výsledok bol v rozpore s dohodnutými zmluvnými podmienkami s požiadavkou na bezbariérovosť kúpeľne.

29. Podľa žalobkyne žalovaný protiprávne porušil jednak svoje zmluvné povinnosti vykonať dielo riadne v dohodnutom termíne, predložiť žalobkyni vyúčtovaciu dokumentáciu, prestavať kúpeľňu na bezbariérovú ako aj zákonné povinnosti podľa § 633 ods. 1 OZ – vykonať dielo podľa zmluvy riadne a v dohodnutom čase, § 415 OZ, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám, a teda žalovaný sa dopustil protiprávneho porušenia zmluvných a zákonných povinností.

30. Žalovaný žalobkyni spôsobil majetkovú škodu, ktorej výška bola riadne uvedená v podanej žalobe, teda v sume 4.001,54 Eur, ktorá pozostávala zo sumy 2.692,87 Eur peňažného príspevku, ktorý žalobkyňa vrátila príslušnému úradu práce na základe jeho rozhodnutia a zo sumy 1.308,67 Eur, ktorú sumu žalobkyňa zaplatila novému zhotoviteľovi. Žalovaný sa pritom v liste nazvanom odstúpenie od objednávky zo dňa 9.12.2012 priamo zaviazal preplatiť tieto náklady novému zhotoviteľovi. Následne v konaní po pribratí znaleckého dokazovania žalobkyňa rešpektovala výšku škody ako ju ustálil pribratý znalec v sume 3.372,80 Eur. V konaní teda bola riadne preukázaná existencia škody na strane žalobkyne v dôsledku protiprávneho konania žalovaného.

31. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného, táto je podľa žalobkyne daná, je zrejmá a priama. Žalobkyňa utrpela škodu výlučne v dôsledku priameho konania žalovaného (nevystavenie účtovacej faktúry, neukončenie prác v dohodnutom termíne, nevykonanie prác v súlade so zmluvou, svojvoľné a nedôvodné odmietnutie pokračovať vo výkone dohodnutých prác), ktoré konanie predstavuje priame protiprávne porušenie zmluvných a zákonných povinností žalovaného ako zhotoviteľa diela, ktoré boli priamou a jedinou príčinou vzniku škody na strane žalobkyne a teda vznik škody na strane žalobkyne v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného.

32. Žalobkyňa pokračovala, že v danom prípade sa jedná o zavinené spôsobenie škody žalobkyni zo strany žalovaného, keďže musel vedieť, že svojím konaním protiprávne porušuje zmluvné zákonné povinnosti a že toto jeho konanie bude mať za následok na strane žalovanej vznik škody. Žalovaný sa zo zavinenia nijak nevyvinil, teda nepreukázal, že by škodu žalobkyni nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ). Žalovaná pritom za vznik škody nijak nezodpovedá, nenesie spoluzodpovednosť. K vzniku škody viedlo výlučne zavinené protiprávne porušenie zmluvných a zákonných povinností zo strany žalovaného. V konaní teda boli preukázané všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobkyni tak, ako to vyžaduje § 420 OZ.

33. Pokiaľ žalovaný v odvolaní napáda, že súd prvej inštancie v rozhodnutí nerešpektoval rozhodnutie odvolacieho a dovolacieho súdu, tento argument rovnako nie je daný. Ani odvolací, ani dovolací súd v rozhodnutiach nijak nespochybnili správnosť skutkových zistení, ako ani správnosť právneho posúdenia zo strany prvoinštančného súdu, ale ich námietky smerovali výlučne proti odôvodneniu uvádzaných rozsudkov. Túto vadu prvoinštančný súd v novom preskúmavanom rozsudku napravil, keď tento rozsudok riadne odôvodnil a to aj v smere vyrovnania sa s argumentáciou žalovaného (viď najmä body 30 a nasl. odôvodnenia). Uvedená vada teda bola odstránená a rozsudok je v tomto smere bezvadný.

34. Podľa žalobkyne k žiadnemu porušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalovaného v konaní nedošlo, uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP teda naplnený nie je. Rovnako nie je odvolateľom uvádzaný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd mal dospieť na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Keďže konajúci súd rozhodnutie riadne odôvodnil ako po skutkovej, tak aj po právnej stránke, nie je daný ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Odvolacie dôvody, na ktoré sa žalovaný odvoláva v odvolaní (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), ako ani žiadne iné v danom prípade nie sú dané. Je teda daný dôvod na to, aby odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil z dôvodu vecnej správnosti všetkých jeho výrokov.

35. Žalovaný vo svojej replike uviedol, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu len opakuje svoju doterajšiu právnu argumentáciu, ktorú zopakoval i súd v napadnutom rozsudku, pričom je zrejmé, že súd zjavne rozhodol v rozpore s vysloveným právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu a jeho odôvodnenie je naďalej nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie existencie protiprávneho úkonu, pričom bez náležitého posúdenia a vysporiadania sa s uplatnenými námietkami žalovaného týkajúcimi sa ne/existencie protiprávneho úkonu ako jedného z predpokladov zodpovednosti

za škodu, následne nie je možné dospieť k záveru o existencii škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody na strane žalobkyne a porušením právnej povinnosti. Súd prvej inštancie vôbec nerešpektoval právny názor súdov vyšších inštitúcií. V závere podania žalovaný v plnom rozsahu odkázal na všetky jeho písomné podania a ústne prejavy, najmä na obsah podaného odvolania a opätovne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, pričom žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

36. Žalobkyňa vo svojej odvolacej duplike uviedla, že sa tiež v plnom rozsahu pridržiava všetkých svojich písomných a ústnych vyjadrení v konaní, kde odkazuje najmä na vyjadrenie k odvolaniu a zotrváva na všetkých svojich skutkových a právnych argumentoch, ktoré v konaní prezentovala. Má za to, že prvoinštančný súd vydal napadnutý rozsudok na základe riadne zisteného skutkového stavu, vec riadne právne posúdil a rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Rovnako má za to, že súd sa riadne a v súlade so zákonom vysporiadal aj so všetkými námietkami vyjadrenými v rozhodnutiach odvolacieho aj dovolacieho súdu. Je teda daný dôvod na potvrdenie odvolaním napádaného rozsudku, keďže je vo všetkých výrokoch vecne správny. K ostatnému vyjadreniu žalovaného uviedla, že v podstate len opakuje a odkazuje na svoju argumentáciu použitú v odvolaní. Žalobkyňa odkazuje na jej vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, na ktorého argumentácii v celom rozsahu zotrváva. Podľa nej je daný dôvod na potvrdenie napadnutého rozsudku z dôvodu vecnej správnosti všetkých jeho výrokov, pričom žiada priznať voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

37. Na výzvu odvolacieho súdu, aby sa strany v zmysle § 382 CSP vyjadrili k možnému použitiu ust. § 507 ods. 2, § 653 ods. 1 a § 655 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré v doterajšom rozhodovaní neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce, zareagovali obe strany.

38. Právny zástupca žalobkyne v písomnom vyjadrení zopakoval, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s preskúmavaným rozsudkom. Žalobkyňa má za to, že žalovaný jej spôsobil majetkovú škodu, ktorej výška bola uvedená v žalobe, teda 4.001,54 Eur. V konaní bola riadne preukázaná existencia (vznik) škody na strane žalobkyne a to v dôsledku protiprávneho konania žalovaného. Bola tiež riadne preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody na strane žalobkyne. Jedná sa pritom o zavinené spôsobenie škody a žalovaný sa nijako nevyvinil. Žalobkyňa za vznik škody nijako nezodpovedá (nenesie spoluzodpovednosť). V konaní boli teda preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobkyni ako to vyžaduje ust. § 420 OZ. Žalobkyňa teda nevidí dôvod na aplikáciu ust. § 507 ods. 2, § 653 ods. 1 a § 655 ods. 1 OZ, ktoré upravujú zodpovednosť za vady diela, keďže v danom prípade je potrebné vec posudzovať ako zodpovednostný vzťah z titulu zodpovednosti za škodu tak, ako to urobil aj súd prvej inštancie. Zároveň poukázal na ust. § 510 OZ, kedy samotné uplatnenie nároku zo zodpovednosti za vady nie je okolnosťou, ktorá by vylučovala uplatnenie nároku zo zodpovednosti za škodu. V zmysle zásady iura novit curia je súd zodpovedný za riadne právne posúdenie veci a náležitú aplikáciu príslušných ustanovení právneho poriadku, teda je vecou konajúceho súdu, aby zvolil adekvátne právne posúdenie veci.

39. Advokát žalovaného na predmetnú výzvu odvolacieho súdu uviedol, že žalobkyňa od začiatku tvrdila a tvrdí, na základe ňou opísaných a tvrdených skutočností spôsobenie škody žalovaným, pričom všetky doposiaľ vo veci rozhodujúce súdy, vrátane dovolacieho, právne posudzovali vec ako náhradu škody. Doposiaľ nebola súdom prvej inštancie dostatočne odôvodnená existencie protiprávneho úkonu, t.j. v čom, z akej právnej normy, či právnej skutočnosti malo vyplývať porušenie právnej povinnosti ako jedného zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu. Má za to, že ust. § 507 ods. 2, § 653 ods. 1 a § 655 ods. 1 OZ, ktoré neboli pri doterajšom rozhodovaní použité, nepreukazujú protiprávny úkon žalovaného, resp. ak by tento z nich vyplýval, v žiadnom prípade nie je údajná škoda žalobkyne v príčinnej súvislosti s týmto porušením, pretože ak žalobkyni mala vzniknúť škoda, tak len z dôvodu, že sama porušila svoje povinnosti vo vzťahu k ÚPSVaR Galanta, ktorých následkom bola povinnosť vrátiť príspevok. Na základe uvedeného žalovaný v plnom rozsahu odkazuje na všetky svoje písomné podania a ústne prejavy, najmä na obsah podaného odvolania a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

40. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

41. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom

– stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné a čiastočne nedôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebným napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sčasti zmeniť (§ 388 CSP) a sčasti ako vo výroku vecne správny potvrdiť (§ 387 CSP).

42. Predmetom konania bol žalobou uplatnený nárok žalobkyne voči žalovanému na zaplatenie náhrady škody vo výške 4.001,54 Eur s príslušenstvom, ktorá spočíva v sume 2.692,87 Eur, ktorú ako peňažný príspevok na opravu kúpeľne na základe rozhodnutia úradu práce bola žalobkyňa nútená vrátiť úradu práce a zo sumy 1.308,67 Eur, ktorú sumu zaplatila inému zhotoviteľovi diela v dôsledku nečinnosti žalovaného. Uvedený nárok sa opiera o ústnu zmluvu o dielo uzavretú medzi žalobkyňou ako objednávateľkou a žalovaným ako zhotoviteľom, ktorej obsah bol písomne zachytený v objednávke stavebných a rekonštrukčných prác zo dňa 12.7.2012 (č.l. 17).

43. Prvoinštančný súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 8C/259/2014-302 zo dňa 26.10.2017, ktorým vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3.372,80 Eur s úrokom z omeškania 8,5% ročne od 10.10.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. v ostatnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. žalobkyni priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100%. Prvoinštančný súd tento rozsudok odôvodnil v podstate tým, že žalovaný spôsobil žalobkyni škodu tým, že nevykonal dielo podľa zmluvy, od zmluvy protiprávne odstúpil a spôsobil, že žalobkyňa nemohla preukázať ukončenie diela, čoho následkom jej bola uložená povinnosť vrátiť sumu 2.692,87 Eur, žalobkyňa si následne musela dielo nechať dokončiť iným dodávateľom, ktorý podľa znaleckého posudku vykonal práce v hodnote 679,93 Eur; škoda, ktorú spôsobil žalovaný žalobkyni tak predstavuje 2.692,87 Eur a sumu 679,93 Eur, spolu 3.372,80 Eur. Súd žalobu v časti prevyšujúcej túto sumu zamietol. Predmetný rozsudok v zamietajúcom výroku II. nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, v dôsledku čoho nadobudol právoplatnosť. Predmetom konania následne zostala len suma 3.372,80 Eur s príslušenstvom.

44. Na odvolanie žalovaného proti predmetnému v poradí prvému rozsudku prvoinštančného súdu Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 11Co/259/2018-373 zo dňa 21.1.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdil a v závislom výroku III. zmenil tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 68,6%. Odvolací súd sa s použitím § 387 ods. 2 CSP stotožnil so závermi súdu prvej inštancie.

45. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Cdo/175/2020 zo dňa 23.2.2022 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd skonštatoval, že dovolateľ opodstatnene namietal nedostatočné odôvodnenie existencie protiprávneho úkonu, t.j. v čom, z akej právnej normy, či právnej skutočnosti malo vyplývať porušenie právnej povinnosti ako jedného zo zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu, pričom bez náležitého posúdenia a vysporiadania sa s uplatnenými námietkami dovolateľa týkajúcimi sa ne/existencie protiprávneho úkonu, ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu následne nebolo možné dospieť k záveru o existencii škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody na strane žalobkyne a porušením právnej povinnosti, ktoré spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom.

46. Nadväzne Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 11Co/29/2022-477 zo dňa 31.3.2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom (vyhovujúcom) výroku I. a v závislom výroku III. (o náhrade trov konania) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zrušenie rozsudku odôvodnil v podstate tým, že jeho odôvodnenie je nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie existencie protiprávneho úkonu, t.j. v čom, z akej normy, či právnej skutočnosti malo vyplývať porušenie

právnej povinnosti ako jedného zo zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu s tým, že bez náležitého vysporiadania sa s otázkou ne/existencie protiprávneho úkonu ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu následne nie je možné dospieť k záveru o existencii škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody na strane žalobkyne a porušením právnej povinnosti, ktorá spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Nadväzne vo veci rozhodol opätovne prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom.

47. Predmetom odvolacieho konania, v rámci ktorého je odvolací súd viazaný ako rozsahom, tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody uplatnené žalovaným v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP ako ich špecifikoval v podanom odvolaní popísanom vyššie. Odvolací súd je pritom v zmysle § 387 ods. 2 CSP povinný zaoberať sa aj s podstatnými tvrdeniam i strán prednesenými na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie.

48. Prioritne odvolateľ namieta, prvoinštančný súd v rozpore so závermi dovolacieho a odvolacieho súdu sa opätovne nezaoberal skúmaním otázky, či žalovaný porušil nejakú svoju povinnosť, teda existenciou protiprávneho úkonu žalovaného. Súd prvej inštancie k tomuto najmä v ods. 46 a 48 odôvodnenia uviedol, že následkom konania žalovaného, nakoľko dielo nebolo vyhotovené v zákonom stanovenej lehote, žalobkyňa na základe rozhodnutia ÚPSVaR Galanta musela vrátiť sumu 2.692,87 Eur, z toho vyplýva, že žalobkyni bola spôsobená škoda protiprávnym konaním žalovaného. Žalovaný spôsobil žalobkyni škodu, tým, že nevykonal dielo podľa zmluvy, od zmluvy protiprávne odstúpil a spôsobil, že žalobkyňa nemohla preukázať ukončenie diela, čoho následkom bola jej uložená povinnosť vrátiť sumu 2.692,87 Eur. Žalobkyňa bola nútená si dielo nechať dokončiť iným dodávateľom, ktorý v zmysle znaleckého posudku vykonal práce v hodnote 679,93 Eur. Škodu, ktorú spôsobil žalovaný žalobkyni predstavuje sumu 2.692,87 Eur a sumu 679,93 Eur, čo spolu činí 3.372,80 Eur.

49. Žalobkyňa si predmetné nároky uplatnila výslovne titulom náhrady škody. Zároveň ale občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (súd pozná právo). Strany preto nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať (viď § 132 ods. 1 CSP), pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia iba uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť uplatňované plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby žalobe bolo vyhovené. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/196/2009).

50. V zmysle § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

51. Ust. § 415 OZ, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, zakotvuje všeobecnú prevenčnú povinnosť, ktorej porušenie (namiesto porušenia konkrétnej zákonnej, či zmluvnej povinnosti) predstavuje protiprávne konanie, ktoré ak je príčinou vzniku škody, znamená vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ.

52. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu je porušenie právnej povinnosti, ktoré spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody, teda ujma v majetkovej sfére poškodeného, ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, čo znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku a napokon zavinenie, ktoré znamená psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a ku škode, ktoré môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné, pričom Občiansky zákonník umožňuje zbaviť sa zodpovednosti tzv. exkulpáciou, keď škodca preukáže, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ).

53. Ako bolo uvedené na vznik práva na náhradu škody musí byť okrem uvedených troch splnená i podmienka tzv. príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, aj je medzi porušením

právnej povinnosti a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba preto škodu izolovať od všeobecných súvislostí a skúmať len to, ktorá príčina ju vyvoláva. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko (časová súvislosť napomáha len pri posudzovaní vecnej súvislosti), ale vecná súvislosť príčiny a následku (porovnaj R 21/1992). Treba zdôrazniť, že pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť; príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 292/2006).

54. Z podanej žaloby a z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na zaplatenie náhrady škody v sume 2.692,87 Eur voči žalovanému s poukazom na to, že rozhodnutím ÚPSVaR Galanta jej bola uložená povinnosť vrátiť peňažný príspevok v tejto sume 2.692,87 Eur pôvodne priznaný na úpravu predmetnej kúpeľne. Vrátenie príspevku v uvedenej výške úradu žalobkyňa v konaní preukázala a nebolo ani sporné.

55. Rozhodnutím ÚPSVaR Galanta č. GA1/PPK_A_PČ/SOC/2013/12889 zo dňa 1.8.2013 (č.l. 52) , ktoré bolo na odvolanie žalobkyne potvrdené rozhodnutím Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny č. ÚPS/ÚS1/SSVODPPK/BEZ/2013/19952-AIV zo dňa 4.9.2013 (č.l. 59) bola žalobkyni uložená povinnosť vrátiť peňažný príspevok na úpravu bytu – úpravu kúpeľne v sume 2.692,87 Eur, do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia na označený účet, výlučne z dôvodu, že vykonala vyúčtovanie po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty od skončenia úpravy bytu, v dôsledku čoho jej vznikla povinnosť vrátiť vyplatený peňažný príspevok. Úrad pritom považoval za deň dodania služby 17.1.2013, ktorý sa považoval za skutočný deň skončenia úpravy bytu a kúpeľne, vyúčtovanie malo byť vykonané najneskôr do 18.2.2013 a žalobkyňa vykonala vyúčtovanie až 9.4.2013. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyni nebola uložená povinnosť vrátiť peňažný príspevok z dôvodu, že by úprava bytu – kúpeľne nebola realizovaná, ani že by bola realizovaná po zákonom stanovenej lehote, ani z dôvodu, že by predložené vyúčtovanie bolo neúplné či nedostatočné, ale výlučne len z dôvodu, že žalobkyňa takéto vyúčtovanie predložila po zákonnej lehote, teda ho nepredložila včas.

56. S poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská je potom nutné skonštatovať, že medzi porušením právnej – zmluvnej povinnosti žalovaného vykonať dielo riadne podľa zmluvy v zmysle § 633 ods. 1 OZ (tak, aby úprava kúpeľne bola bezbariérová) a vznikom danej ujmy na strane žalovanej, neexistuje priama a bezprostredná príčinná súvislosť. Povinnosť žalobkyne vrátiť daný peňažný príspevok nebola priamym a bezprostredným následkom toho, že žalovaný nevykonal dielo riadne a v súlade so zmluvou, ale len a výlučne to, že žalobkyňa si nesplnila zákonnú povinnosť vyúčtovať náklady v zákonom stanovenej lehote. V tejto súvislosti sa žiada dodať, že ku dňu 17.1.2013, ktorý úrad považoval za deň dodania služby, od ktorého začala plynúť žalobkyni 30-dňová lehota na predloženie vyúčtovania, už žalobkyňa disponovala všetkými faktúrami vystavenými žalovaným. Zároveň ale (bez relevantného dôvodu) tieto úradu nepredložila v rámci vyúčtovania poskytnutého peňažného príspevku napriek tomu, že podľa svedkyne J. (zamestnankyne ÚPSVaR), pri predložení nekompletných dokladov by bola úradom vyzvaná na ich skompletizovanie – doplnenie.

57. S poukazom na cit. právoplatné rozhodnutie ÚPSVaR zo dňa 1.8.2013, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalobkyni vznikla povinnosť vrátiť vyplatený peňažný príspevok v plnej sume výlučne z dôvodu, že vyúčtovanie podala po uplynutí zákonnom stanovenej lehoty nemá oporu vo vykonanom dokazovaní bližšie ani nevysvetlené tvrdenie prvoinštančného súdu v ods. 46 preskúmavaného rozsudku, podľa ktorého následkom konania žalovaného, nakoľko dielo nebolo vykonané v zákonom stanovenej lehote, žalobkyňa musela vrátiť sumu 2.692,87 Eur. Tridsaťdňová lehota na vyúčtovanie žalobkyni začala plynúť až od ukončenia prác p. I., potom ako svoje práce predtým ukončil žalovaný. Skutočnosť, že žalovaný nevykonal predmetné dielo riadne v súlade so zmluvou (bezbariérovo), ani skutočnosť, že žalobkyni nepredložil faktúry vo forme a obsahu ako to vyžadoval ÚPSVaR, nebola teda priamou a bezprostrednou príčinou, ktorá predchádzala vzniku povinnosti žalobkyne vrátiť vyplatený peňažný príspevok a ani tento následok nevyvolala. Vzťah príčiny a následku podľa vyššie uvedeného nemôže byť iba sprostredkovaný.

58. Keďže s poukazom na vyššie uvedené vo vzťahu k žalovanej sume 2.692,87 Eur neexistuje príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a predmetnou škodou na strane žalobkyne, ako jeden zo základných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, bolo potom nadbytočné a nehospodárne zaoberať sa danosťou ďalších kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu.

59. S poukazom na uvedené bolo potom opodstatneným žalobu v časti o zaplatenie 2.692,87 Eur zamietnuť ako nedôvodnú.

60. Pokiaľ ide o ďalšiu časť nároku na náhradu škody, ktorý si žalobkyňa v pôvodnej žalobe uplatňovala v sume 1.308,67 Eur s príslušenstvom, jedná sa o sumu, ktorú zaplatila živnostníkovi H. I. ako zhotoviteľovi, ktorý opravil a dokončil dielo vykonané žalovaným, ktorý od zmluvy o dielo, ako bolo správne ustálené prvoinštančným súdom, právne neúčinne odstúpil. Vzhľadom na to, že znalec dipl. Ing. Július Ratulovský v znaleckom posudku č. 4/2016 (č.l. 200 a nasl. spisu) zistil, že táto suma bola zhotoviteľom nadhodnotená a ustálil, že vykonané dodávky a práce mali hodnotu spolu 679,93 Eur, čo žalobkyňa akceptovala, v dôsledku čoho proti zamietajúcemu výroku II. rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 8C/259/2014-302 zo dňa 26.10.2017, ktorý v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 15.11.2017, odvolanie nepodala. Aktuálne tak žalobkyňa z tohto titulu uplatňuje nárok vo výške 679,93 Eur s príslušenstvom.

61. V konaní bolo preukázané a medzi stranami v podstate aj nesporné, že úprava – rekonštrukcia kúpeľne žalobkyne nebola žalovaným zhotoviteľom vykonaná podľa zmluvy a riadne, keďže nebola dodržaná základná podmienka a to bezbariérovosť, keď vstup do sprchového kúta obsahoval výškovú nerovnosť v rozpore s objednávkou (č.l. 17), resp. ústne uzavretou zmluvou o dielo, ktorú vadu žalobkyňa včas žalovanému zhotoviteľovi vytkla.

62. Podľa § 653 ods. 1 OZ zhotoviteľ zodpovedá za vady, ktoré má vykonaná oprava alebo úprava pri prevzatí veci objednávateľom, ako aj za vady, ktoré sa vyskytnú po prevzatí veci v záručnej dobe.

63. V zmysle § 655 ods. 1 OZ žalobkyňa ako objednávateľka v dôsledku danej vady mala právo na bezplatné odstránenie vady, ktorú by bol zhotoviteľ povinný odstrániť najdlhšie v dohodnutej lehote a ak vadu nemožno odstrániť alebo ak ju zhotoviteľ neodstráni v dohodnutej lehote alebo ak sa vada vyskytne znovu, mala ako objednávateľka právo na zrušenie zmluvy alebo právo na primerané zníženie ceny. Z vykonaného dokazovania je ale zrejmé, že žalobkyňa si žiaden nárok vyplývajúci z uvedených ustanovení zákona voči žalovanému neuplatnila. Žalovaný zhotoviteľ zároveň odmietol odstrániť danú vadu tvrdiac, že to technicky nie je možné. Z ust. § 507 ods. 2 OZ ale vyplýva, že práva vyplývajúce zo zodpovednosti vady môžu byť účastníkmi dohodnuté aj inak, dané ustanovenie § 655 ods. 1 OZ je teda dispozitívne, nie je kogentné. Podľa výsledkov dokazovania bolo preukázané, že v danom prípade sa strany dohodli, že žalobkyňa si zabezpečí iného živnostníka, ktorý uvedenú vadu odstráni tak, že vstup do sprchového kúta bude bezbariérový, pričom žalovaný sa zaviazal, že sumu uhradenú žalobkyňou tejto firme, žalobkyni preplatí. Táto skutočnosť vyplýva jednak z výpovedí žalobkyne v konaní (č.l. 129), z listu advokáta žalobkyne žalovanému (č.l. 30), ale najmä z listiny „Odstúpenie od objednávky č. 12.07.2012/26“ (č.l. 21) podpísanej žalovaným. Podľa preukázaného žalovaný si tento svoj záväzok napriek výzvam žalobkyne nesplnil. Bolo preto dôvodným, aby ho k tejto povinnosti zaviazal súd a to z titulu zodpovednosti za vady diela, vychádzajúc zo zásady iura novit curia.

64. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu

sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

65. S poukazom na vyššie uvedené odvolacím súdom, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalovaného, odvolací súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, potom napadnutý rozsudok s použitím § 388 CSP čiastočne zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.692,87 Eur s príslušenstvom ako nedôvodnú zamietol a vo zvyšku - v časti o zaplatenie sumy 679,93 Eur s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 10.10.2013 do zaplatenia (keď zároveň v časti priznaného úroku z omeškania nebol napadnutý rozsudok namietaný a neboli voči nemu uplatnené žiadne odvolacie dôvody), vyhovujúci výrok I. preskúmavaného rozsudku s použitím ust. § 387 CSP, potvrdil.

66. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

67. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany (víťaznej) odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložila pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

68. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

69. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

70. V zmysle § 453 ods. 1 CSP ustanovenie o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použije na dovolacie konanie. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

71. V zmysle Komentára publikácií Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, komentár Praha: C.H.Beck 2016, strana 1320, ak odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodne vo svojom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, opäť i o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako i o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Je zrejmé, že v tomto rozhodnutí bude premietnutý úspech strany v celom konaní, ktorý bude závisieť od zmeňujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Tento nárok bude tvoriť jeden celok a preto v takomto prípade bude odvolací súd rozhodovať jedným výrokom.

72. V zmysle už konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, dovolacie konanie predstavuje samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (I. ÚS 453/2019, I. ÚS 296/2020, II. ÚS 9/2024).

73. Zároveň z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 CSP súdom nie je v súlade s ústavou, s poukazom na to, že zmyslom novej právnej úpravy CSP nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchýliť

od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 CSP (nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 475/2018, obdobne II. ÚS 399/2019). Keďže v danom prípade výška plnenia vo vzťahu k pôvodne žalovanej sume 1.308,67 eur závisela od znaleckého posudku, ktorý ustálil, že práce a dodávky vykonané živnostníkom H. I. mali nižšiu hodnotu 679,93 eur, bolo dôvodné vo vzťahu k tomuto nároku žalobkyňu považovať za úspešnú v celom rozsahu.

74. Žalobkyňa v konaní nenavrhovala, aby súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatnil ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Na preukázanie s tým súvisiacich jej majetkových pomerov nepredložila, ani nenavrhla žiadne dôkazy, hoci na nej v tomto smere spočívalo vecné bremeno. Okrem toho použitie citovaného ustanovenia neodôvodňuje sám o sebe fakt, že zárobková či majetková situácia trovami povinnej strany je nevyhovujúca, keďže citované ustanovenie neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi procesnými stranami. Odvolací súd zaoberajúc sa možnosťou aplikácie § 257 CSP ex offo, základné podmienky pre aplikáciu citovaného ustanovenia na rozhodnutie o trovách konania a to, že by boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti prípadu, potom nezistil.

75. Opierajúc sa o uvedené právne a teoretické východiská, konečným výsledkom základného konania bol väčší neúspech žalobkyne, keďže pôvodne žalovala sumu 4.001,54 Eur s príslušenstvom a za úspešnú ju treba považovať v rozsahu 1.308,67 Eur a väčší úspech žalovaného, v dôsledku čoho žalovanému v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP, vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania voči žalobkyni. Výsledkom konania je úspech žalobkyne fakticky v rozsahu 32,70% (1.308,67 z 4001,54), čo zároveň predstavuje neúspech žalovaného a úspech žalovaného v rozsahu 67,30%, čo zároveň predstavuje neúspech žalobkyne. Pomerný úspech žalobcu je tak v rozsahu 34,60% (67,30 - 32,70). Odvolací súd potom úspešnejšiemu žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacích konaní voči žalobkyni v rozsahu 34,60 % (výrok II.).

76. V predmetnom dovolacom konaní bol úspešný žalovaný, a preto súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, s odkazom na uvedené rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni (výrok III.).

77. O výške náhrady trov konania v zmysle citovaného § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

78. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).
Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).